

DE MAGISCHE DEUR

Ik ben Rowan een jongen van 11 jaar en woon aan een plein waar vroeger het kasteel van Tilburg stond. Ik was zo nieuwsgierig naar hoe het vroeger was, dat ik graag wilde weten hoe het was om in een kasteel te wonen. Hoe zou het kasteel eruit hebben gezien?

Op een rustige, saaie dag ging ik op onderzoek uit. Ik groef een diep gat in de grond om te zien of er nog restanten waren van vroeger. Na uren graven vond ik ineens een oude, vieze deurklink. Ik werd nog nieuwsgieriger dus ging ik verder met graven. Ik zocht en zocht. Hee, weer wat gevonden! Jammer het zijn alleen maar stukken hout, maar toch neem ik het mee, dacht ik. Ik vond nog veel meer hout. Ik stopte alles in een grote tas en nam het allemaal mee naar huis. Daar ging ik achter mijn bureau zitten. Nadat ik de deurklink had schoongemaakt, gepoetst en uitgebreid had bekeken pakte ik de houten stukken uit de tas.

Ik begon er iets van te bouwen. Het werd een toren. Ik bouwde hem hoger en hoger. De toren was nu best wel onstabiel, begon te wiebelen en viel om. Alle stukjes hout door mijn hele kamer! O nee, nu moet ik mijn kamer op ruimen.

Toen ik bijna klaar was met opruimen zag ik dat er twee stukjes in elkaar pasten. Ik pakte al het hout bij elkaar en begon te puzzelen. Er pasten nog twee in elkaar en nog veel meer. Wat zal het worden dacht ik. Ik bleef maar puzzelen totdat er een stuk van een soort deur in mijn kamer stond. Maar waarom een maar een stuk? Ik denk dat er nog meer onder de grond ligt. Ik ga nog meer graven, dacht ik en dus liep ik de deur uit.

Rowan het is donker, hoorde ik. Morgen kan je weer buiten spelen.

Maar mam...

Geen gezeur en kom binnen.

Oké, ik liep naar binnen en staaarde naar het plafond. Ik dacht aan de deur. Zou de deur in een musea komen als ik hem compleet zou maken? Ik liep naar mijn bed en ging slapen.

Toen ik wakker werd trok ik gelijk mijn kleren aan en ging naar buiten, naar het plein. Ik begon te graven en te graven, nog sneller dan de dag ervoor. En ja hoor; ik vond nog meer hout. Ik stopte alles weer in een tas, zodat ik niets zou vergeten. Ik was enorm benieuwd hoe de deur er heel uit zou zien. Ik was zo lekker bezig dat ik de tijd vergat. Het werd alweer donkerder en stiller in de straat. Ik merkte het pas toen mijn handen pijn deden van het graven.

Ik liep weer naar huis en ging op mijn bed liggen. Daar staaarde ik naar het bureau waarop mijn huiswerk lag dat ik nog moest maken en ik keek naar het stuk van de deur dat ik gisteren had gemaakt. Toen ging op de bureaustoel om mijn huiswerk te maken. Maar ik keek naar mijn tas met houten stukken. Wacht eens; met het hout dat ik nog heb gevonden kan ik verder gaan met puzzelen. Ik strooide het hout uit over de grond en begon te puzzelen.

Het ging lekker; het ene na het andere stuk hout paste in elkaar. Ik legde de twee stukken deur die ik nu had aan elkaar en de deur was heel! Het was nu net of mijn kamer nog een deur in de vloer had. Wacht, ik heb toch ook een deurknop? Ik pakte de deurknop en hij paste in de deur. Alles hoorde bij elkaar!

Er gebeurde nu iets vreemds met deur. Deze splitste zich zomaar in drieën, als een drieluik. Huh, hoe kan nu weer? dacht ik. Ik probeerde de delen van de deur weer tegen elkaar aan te drukken, maar

het onderste stuk van de deur viel iets open. Erg vreemd, want onder de deur was de vloer van mijn kamer. Ik keek door de kier en zag iets dat leek op het verleden. Er was een kasteel met gracht en een poort waarachter een brug naar het kasteel leidde. Op de brug liep een ridder met glanzend harnas.

Hee dat was vroeger! Ik schrok en sloot snel de kier van de deur. Toen opende ik het volgende, middelste deel. Nu zag wat ik nu ook zag uit het raam van mijn kamer; de muurtjes op het plein en alle gaten van mijn opgravingen. Dan is dit zeker het heden! Ik deed het luik weer dicht en opende het derde, bovenste deurdeel.

Tot mijn verbazing zag ik de toekomst en die was best wel cool; het plein voor mijn huis was druk. Iedereen had coole kleren aan en gadget zoals zwevende borden waar mensen op staan om te reizen. Robots sjouwden met boodschappen en er waren ook prullenbakken die de rotzooi meteen verbrandden. Er waren ook mensen die in zwevende ballen zaten er waren geen bouw mensen die de dingen maakte maar drones. Het enige wat ik wel zag dat in de toekomst de meeste mensen erg lui waren.

Ik wou dat ik in de toekomst leefde, dacht ik. Ik zag hoe er iemand heen en weer liep op het plein. Wie is dat? dacht ik. Ik herkende de ogen. Wacht eens even hij lijkt op mij, dat ben ik! Ik kijk echt in de toekomst! Zo te zien had ik een goeie toekomst voor me, want ik zag er erg gelukkig en tevreden uit.

Ik deed het luik weer dicht en sjouwde de deur mee naar beneden. Daar liet de deur aan mam en pap zien en ze waren natuurlijk heel erg onder de indruk. Daarna liet ik de deur aan professors in een laboratorium zien. Deze gebruikten de deur om alles te maken wat ze in de toekomst zagen. Zo werd de wereld flink verbeterd en was het er ook nog een stuk leuker! Ikzelf leefde nog lang en gelukkig, in het heden en in de toekomst.

Einde